

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verder te noemen: het College, heeft op 9 november 2021 uitspraak gedaan op het beroep van

....., hierna: appellante,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van de Examencommissie Erasmus School of History, Culture and Communication (ESHCC), hierna verweerder, van 1 september 2021 betreffende een ongeldig verklaring van de masterscriptie, toekenning van het cijfer "0" en uitsluiting van de herkansing voor het lopende studiejaar vanwege (herhaald) plagiaat.

1. De procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:

- I. De beslissing van verweerder betreffende een ongeldig verklaring van de masterscriptie, toekenning van het cijfer "0" en uitsluiting van de herkansing voor het lopende studiejaar vanwege (herhaald) plagiaat van 1 september 2021 (hierna: 'de bestreden beslissing');
- II. Het (pro-forma) beroepschrift van appellante van 19 september 2021;
- III. De aanvulling van het beroepschrift van appellante van 22 september 2021;
- IV. Het schikkingsgesprek tussen appellante en verweerder van 6 oktober 2021;
- V. Het verweerschrift van verweerder van 12 oktober 2021.

1.2. Met het oog op de behandeling van het beroep is op 9 november 2021 een digitale hoorzitting gehouden. Appellante is, zonder haar gemachtigde verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door en

1.3. Van de hoorzitting is een verslag gemaakt vide artikel 7:21 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) door het verhandelde ter zitting op te nemen in het besluit van het College.

2. Het geschil

2.1. Appellante kan zich niet verenigen met het genomen besluit en voert daartoe, kort samengevat het volgende aan:

- I. zij heeft op geen moment iets gedaan of nagelaten wat in alle redelijkheid als "fraude" kan worden aangemerkt. Verder mocht zij erop vertrouwen dat het ofwel "zo goed was" of dat er een mededeling zou komen "ga nog wat door met die bronverwijzing/aanhalingstekens";
- II. er op geen enkel moment sprake was van kwaad opzet;
- III. zij vindt het uiterst vervelend het etiket fraudeur te krijgen en reeds daarom heeft zij bezwaar tegen het ten onrechte opplakken van het label fraudeur;
- IV. de door verweerder opgelegde straf is fors als gevolg waarvan zij studieovertraging oploopt;
- V. er is geen sprake van het "pronken met andermans veren" en daarom ook geen fraude in de zin van de hier relevante bepaling. Verweerder gaat dan ook uit van een irrelevant feit en dat is ten onrechte;
- VI. het kennelijke (impliciete) verwijt dat (soms) geen gebruik is gemaakt van aanhalingstekens en/of verwijzingen is niet gespecificeerd als gevolg waarvan zij zich niet specifiek kan verweren. Dit geldt ook ten aanzien van het verwijt dat zij secundaire bronnen gebruikt om een primaire bron te duiden;
- VII. de examinerator kan en kon zich een juist oordeel vormen omtrent haar kennis etc. Gelet op het voorgaande is het andersluidende standpunt van verweerder onjuist en dient dit door het College te worden gecorrigeerd.

2.2. Verweerder heeft zijn standpunten gehandhaafd en verweer gevoerd. In het bijzonder voert hij het volgende aan:

- I. de combinatie van het ontbreken van aanhalingstekens bij letterlijk overgenomen stukken tekst en het in het geheel niet vermelden van bronnen, maakt dat er sprake is van plagiaat.
- II. onder verwijzing naar de uitspraak van het College van Beroep voor Hoger Onderwijs (CBHO) van 7 januari 2015 en zaaknr. 2014/217 [r.o. 2.4.2.] brengt verweerder naar voren dat de intenties van appellant niet van belang zijn bij de beoordeling of sprake is van fraude;
- III. appellante wordt niet ten onrechte als fraudeur aangemerkt
- IV. de opgelegde maatregel is niet onevenredig in verhouding tot de gevolgen voor de student;
- V. appellante is een masterstudent en daaraan mag de eis worden gesteld dat haar werk voldoet aan de gestelde eindtermen/intended learning outcomes van de opleiding MA History;
- VI. meerdere malen is appellante gewezen op haar gemaakte fouten en zijn concrete voorbeelden van plagiaat besproken;
- VII. door gedragingen van appellante kon de examinerator zich geen juist oordeel meer vormen omtrent de kennis en kunde van appellante.

3. Het wettelijk kader

- 3.1. In artikel 5:9 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: "Awb") is het volgende bepaald:

"De beschikking tot oplegging van een bestuurlijke sanctie vermeldt:

- a. de overtreding alsmede het overtreden voorschrift;
- b. zo nodig een aanduiding van de plaats waar en het tijdstip waarop de overtreding is geconstateerd.

- 3.2. In een uitspraak van het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs (hierna: CBHO) van 20 februari 2019 en zaaknr. 2018/163, [r.o. 2.4] is het volgende, voor zover van belang, overwogen:

"(...) Bij het toetsen van een bestuurlijke sanctie moet vanuit een oogpunt van rechtszekerheid groot belang worden gehecht aan de kenbaarheid voor de gesanctioneerde persoon van de tegengeworpen overtreding. (...) In dit geval is pas in administratief beroep duidelijk geworden welke overtreding appellante volgens de examencommissie heeft begaan. Voor herstel van het gebrek in de (...) bestond in het administratief beroep, bedoeld in artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, geen ruimte. Verweerder had het administratief beroep daarom gegrond moeten verklaren en die beslissing moeten vernietigen."

4. Overwegingen

- 4.1. Het College overweegt dat het bepaalde in artikel 5:9 Awb, dat overigens ook van toepassing is op herstelsancties, inhoudt dat in de beschikking tot het opleggen van een bestuurlijke sanctie de overtreding alsmede het overtreden voorschrift wordt vermeld. In de bestreden beslissing is weliswaar vermeld dat er sprake is van plagiaat in de masterscriptie van appellante, maar onvermeld is gebleven in strijd met welke regel appellante zou hebben gehandeld en waaruit het geconstateerde plagiaat bestaat. Dat op een later tijdstip, namelijk nadat beroep was ingesteld, (in bijlage IV) is getracht het bestreden besluit te onderbouwen met voorbeelden is te laat, zeker tegen de achtergrond van het eerdere besluit van 30 juli 2021 waarbij evenmin het gestelde plagiaat is gemotiveerd. Een besluit waarbij een bestuurlijke sanctie wordt opgelegd dient in alle gevallen een omschrijving van de gedraging alsmede de overtreden bepaling te vermelden. Tegen deze achtergrond concludeert het College dat er sprake is van strijd met artikel 5:9 onder a Awb als gevolg waarvan de bestreden beslissing niet in rechte stand kan houden.
- 4.2. De slotsom is dat het beroep gegrond moet worden verklaard en het besluit van 1 september 2021 wordt vernietigd.
- 4.3. Gelet op het voorgaande behoeven de overige grieven die appellante heeft aangevoerd geen bespreking meer.
- 4.4. Ten overvloede merkt het College op dat uit de stukken blijkt dat verweerder op 30 juli 2021 eveneens een sanctie heeft opgelegd aan appellante. Naar het oordeel van het College had het op de weg gelegen van gemachtigde om ook tegen die beslissing beroep in te stellen. Gemachtigde heeft dit nagelaten.

5. Uitspraak

Het College,

- I. verklaart het beroep van appellante gegrond;
- II. vernietigt de bestreden beslissing van verweerder van 1 september 2021;
- III. verzoekt verweerder met inachtneming van deze uitspraak binnen drie weken na verzenddatum van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen;
- IV. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 133,50 (zijnde €534,- x wegingsfactor 0,25) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Tegen deze uitspraak kan een betrokkene binnen zes weken met ingang van de dag na die waarop deze uitspraak is bekend gemaakt beroep instellen bij het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs te Den Haag.